

SEDGWICK FØRER PRINCIPIEL SAG VED HØJESTERET

Skal en skade, der ikke skyldes arbejdets forhold, eller de forhold arbejdet udføres under, anses for omfattet af arbejdsskadesikringsloven, blot fordi skaden sker på arbejdspladsen? Det er omdrejningspunktet i en arbejdsskadesag, hvor Sedgwick har udtaget stævning mod Arbejdsmarkedets Erhvervssikring (AES). Retssagen omhandler et principielt spørgsmål om tolkningen af Arbejdsskadesikringslovens § 5.

Af Sedgwick

Arbejdsskadesagen kort fortalt

En lægestuderende får et ildebefindende under et praktikophold hos [arbejdsgiver] og besvimer mens hun sidder på en taburet. Hun falder forover og slår hovedet i gulvet. Faldet medfører en hjernerystelse og et knoglebrud* på den ene fod, da foden vikles ind i en bøjle på taburettens ved faldet.

I den konkrete arbejdsskadesag er spørgsmålet, om den hjernerystelse, som den skadelidte pådrager sig, bør være omfattet af arbejdsskadesikringsloven. Ulykken sker i arbejdstiden, men har ikke nogen relation til det arbejde, hun udfører.

Ulykken medfører at arbejdsgiver (den selvforsikrede enhed) skal dække en erstatning på over 3,5 mio. kroner, selvom hverken arbejdet eller de forhold dette blev udført under på nogen måde havde indflydelse på den skade, der indtrådte.

**Sedgwick har afgrænset stævningen til alene at gælde spørgsmålet om hjernerystelsen var omfattet af § 5, da det var oplagt og ubestridt at det var forhold ved arbejdet som afstedkom skaden mod foden.*

Loven har udviklet sig

Arbejdsskadesikringslovens ulykkesbegreb har gennem tiderne løbende udviklet sig. Senest i 2003 blev selve ulykkesbegrebet i relation til arbejdsskadesikringsloven ændret og udvidet, så dette ikke længere blev defineret og afgrænset til situationer, hvor der var tale om en udefrakommende påvirkning. Denne udvidelse har dog medført en række nye spørgsmål, herunder især om, hvor grænsen går for, hvilke skader der er omfattet af lovens ordlyd.

Den tidligere definition blev fundet utilstrækkelig, da der var situationer, hvor skader som helt oplagt var begrundet i det arbejde eller de forhold, det blev udført under, reelt set ikke kunne anerkendes som arbejdsskader. Det typiske eksempel var løfteskader, hvor en person udførte et perfekt og succesfuldt løft/personforflytning, men fik ondt i ryggen som følge af hændelsen. Disse sager blev med henvisning til det "gamle ulykkesbegreb" således afvist [1].

Som følge af ovennævnte problemstillinger, blev ulykkesbegrebet med lovændringen i 2003 ændret således at dette defineres i lovens § 5.

[1] Løfteskader blev indsat i maj 1996 som "pludselige løfteskader", men begrebet blev efterfølgende konstateret utilstrækkeligt førende frem til lovændringen i 2003.

ASL § 5. Ved arbejdsskade i denne lov forstås ulykke, jf. § 6., der er en følge af arbejdet eller de forhold, det er foregået under...”]

Ankestyrelsens praksis og AES' afgørelse

Ankestyrelsen lægger i nuværende praksis vægt på, at hændelser, som den aktuelle sag, er omfattet af Arbejdsskadesikringsloven, fordi personen rammer gulvet på arbejdspladsen (*Arbejdets forhold*). Med andre ord anses gulvets forhold og at dette er lokaliseret på arbejdspladsen for at medføre, at skaden er en følge af arbejdets forhold, jf. lovens ordlyd "*... eller er de forhold. Det er foregået under*".

AES anerkendte den 5. december 2016 skadelidtes hjernerystelse som en arbejdsskade på baggrund af ankestyrelsens praksis. Sedgwick udtog stævning mod AES i november 2019 med påstand om, at hjernerystelsen skulle afvises som arbejdsskade, jf. ASL § 5.

Det blev konstateret, at Codan sideløbende med Sedgwick havde udtaget stævning i en lignende sag og sagerne er efterfølgende blev sambehandlet (kumuleret) ved domstolene. Begge sager blev tillige, pga. den principielle karakter, henvist til førsteinstansbehandling ved Østre Landsret.

Østre Landsrets dom

Østre Landsret afsagde dom den 22. november 2022 og frifandt AES. Landsretten lagde vægt på at personens "*tilskadekomst skete under arbejdet på [arbejdspladsen], hvor hun efter at være besvimet slog hovedet ned i gulvet og fik sin fod ind til taburettens bøjle, hvorved hun pådrog sig en hjernerystelse og et fodknoglebrud. Under disse omstændigheder findes såvel hjernerystelsen som bruddet på fodknoglebrud at være en følge af arbejdet eller de forhold, det er foregået under, jf. arbejdsskadesikringslovens § 5. Det forhold, at [skadelidte] fik et ildebefindende og besvimede, og den omstændighed, at det ikke kan lægges til grund, at skaderne er alvorligere, end de ville have været, hvis hændelsen var sket et andet sted end på arbejdet, kan ikke føre til et andet resultat*".

Sedgwicks bemærkninger til Østre Landsrets dom

Østre Landsret tager ikke stilling til, hvorfor personen besvimede, hvilket vi mener er problematisk. Landsretten har dermed potentielt åbnet op for, at skader, der sker under arbejde for en arbejdsgiver, er omfattet af arbejdsskadesikringsloven alene fordi den pågældende person er på matriklen/arbejdspladsen. Det kan få vidtrækkende konsekvenser – Særligt for forsikringsselskaber og for selvforsikrede enheder, idet de kommer til at bære risikoen for at en skade, der udspringer af en persons private forhold, bliver anerkendt som en arbejdsskade.

Dette, mener vi, aldrig har været formålet med loven og strider således også mod ordlyden af loven som dikterer, at en skade for at være omfattet af ulykkesbegrebet skal være "*en følge af arbejdet eller de forhold, det er foregået under*".

Sedgwick finder det stærkt tvivlsomt, at den praksis, som arbejdsskademyndighederne – og med den aktuelle dom reelt set også Landsretten – har valgt at følge i denne sag og tilsvarende sager, har den nødvendige hjemmel i lovgivningen, og derfor vælger vi at føre sagen helt til Højesteret.

Sagen er berammet til hovedforhandling i Højesteret 2. oktober 2023. Sagen vil blive ført af Thomas Birch (H).